

KAJ BEREJO KNJIŽNICARJI?

PTIČJI češnjev otok in druge afriške pravljice

Afriške ljudske pravljice so pisane in raznovrstne, kot je pisano in raznoliko življenje na prostranem afriškem kontinentu. Od peščenih puščav do divje in nevarne džungle, savane do obzorja in obal bobnečega oceana je afriškim ljudstvom, od Arabcev do Berberov s severa do številnih črnih narodov v osrčju in ob robovih celine, skupno veselje do pripovedovanja zgodb in bogato pravljичno izročilo.

V afriških pravljicah se zlagajo v prelep mozaik klasični čarobni in živalski motivi, pogosto tesno prepleteni v isti pravljici, za katero se zdi, da ne pozna meje med človeškim in živalskim svetom. Afriške pravljice zabavajo in učijo, mladim bralcem tešijo željo po junaških dogodivščinah in živalskih prigodah, hkrati pa jih popeljejo v pisani vrvež daljnih dežel.

Zbirko pravljic je iz različnih virov izbrala in prevedla Jana Unuk, ilustriral pa Damijan Stepančič.

Pravljice so namenjene tako otrokom kot odraslim.

V slovenščini imamo že dolgo Afriške pripovedke, ki pa jih je prevedel Vlado Jagodic. Izšle so v zbirki Zlata ptica pri založbi Mladinska knjiga, 1976.

Mihaela Rihar Andromako

Marjan Ribič: Prleški mozaiki (2010)

V tej edinstveni knjigi, za katero se je gradivo avtorju in njegovi rodbini nabiralo vse življenje, se more vsak bralec poučiti o tem, kako je zmozel nekdo iz Cezanjevcev v Prlekiji po trnovi poti doseči velik sloves in širšo prepoznavnost – to je zborovodja in notograf Marjan Ribič (r. 1931). Ob tehniški izobrazbi, delom v metalografskem laboratoriju Rudarsko-metalurške fakultete Univerze v Ljubljani je svoje zanimanje in ljubezen posvetil petju v cerkvenih zborih in skupaj s somišljeniki gradil temelje profesionalnemu zborovskemu petju. Ribič je sodeloval v cerkvenih, šolskih, vojaških in drugih zborih. Za petje v cerkvenih zborih je bilo treba v prvih desetletjih komunistične oblasti zbrati veliko poguma, ker je sam moral premagati mnogo ovir. Pa vendar je uspel v življenju in si ustvaril družino. Avtor knjige izhaja iz družine Ivana in Marije Ribič, rojene Babič, ki je bila doma v Cvenu blizu Ljutomera. Ribičevi in Babičevi so med 2. vojno pomagali partizanom, vendar so nemški okupatorji 1944 za dobro leto razbili družino, ki se je na srečo spet oblikovala po koncu vojne. Le brata Janka Ribiča so kot partizana ubili Nemci in je bil nekaj let po

vojni razglašen za narodnega heroja, po njem se imenuje cezanjevška osnovna šola.

Marjanov oče Ivan je nadgrajeval očetovo dediščino: upravljal je mlin, žago in oljarno, z delom v teh obratih se je pred vojno preživljalo mnogo sokrajanov. Mati je bila gospodinja. Ker so bili Ribičevi verni, so po vzpostavitvi povojne oblasti potegnili kratko: v okrajnem ljudskem odboru Ljutomer so na hitro nacionalizirali njihovo lastnino in jim vztrajno kratili možnosti za dostojno preživetje, jim grozili. In to navkljub temu (ali pa prav zato), da je postal Ivan Ribič poslanec Zvezne skupščine socialistične Jugoslavije. To so bila desetletja, ko so bili vsi hudo naperjeni proti zasebnemu premoženju ali kakor se je izrazil sam avtor: kar je tvoje, je moje, kar pa moje, pa tebe nič ne briga! Zaradi takega mišljenja se avtor pred nekaj leti ni mogel dogovoriti za ohranitev, prenovu in oživitev mlina in oljarne, čeprav so z Zakonom o denacionalizaciji vrnilo družini odvzeto premoženje.

Marjan Ribič je s Prleškimi mozaiki kot spominsko literaturo prispeval delež k boljšemu poznavanju slovenske in še posebej krajevne zgodovine severovzhodne Slovenije v času med obema vojnama in po koncu 2. svetovne vojne. Zato bi moral to knjigo vzeti v roke vsak, ki ga zanimajo ljudje!

Gašper Hudolin

Knjižničarji želimo bralkam in bralcem mnogo užitkov in razmišljanja pri branju!